

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **S. A. Z. B.,**
proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 12. 2016 č.j. MV-125744-4/SO-2013

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 8. 2013 č.j. OAM-868-14/DP-2013 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“), kterým byla dle § 46 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná konstatovala, že žalobci byl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území s platností od 29.1.2012 do 28.1.2013. Dne 8.1.2013 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území (dále jen „předmětná žádost“). V ní za překážku bránící mu ve vycestování označil skutečnost, že na území ČR pobývá již 12 let se svou manželkou A. Z., se kterou v době podání předmětné žádosti probíhalo řízení o udělení mezinárodní doplňkové ochrany. Z toho žalobce dovozuje, že jeho vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR stanovenými v čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách (dále jen „Úmluva“).
3. Správní orgán I. stupně požádal dne 18. 1. 2013 oddělení mezinárodní ochrany o stanovisko k otázce, zda v případě žalobce existuje překážka na jeho vůli nezávislá, která mu brání ve vycestování. Podle vyjádření oddělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 2. 2013 k závaznému stanovisku č. ZS17034 ze dne 9. 9. 2011, na základě kterého bylo žalobci vydáno vízum za účelem strpění, již potřeba obecné ochrany státních příslušníků Pobřeží Slonoviny není aktuální, a důvody pro nemožnost vycestování žalobce tak již pominuly. Dne 12. 2. 2013 vyzval správní orgán I. stupně žalobce k odstranění vad předmětné žádosti, konkrétně k doložení dokladu prokazujícího účel pobytu, resp. potvrzujícího existenci překážek na jeho vůli nezávislých, které mu brání ve vycestování. Žalobce předložil dne 21. 2. 2013 písemné zdůvodnění, v němž uvedl, že jeho situace je natolik specifická, že ji nelze posuzovat běžným způsobem, neboť jeho manželka je žadatelkou o mezinárodní ochranu a neudělením oprávnění k pobytu by došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky, neboť by byli nuceni žít každý v jiné zemi. Žalobce se také ohradil proti tvrzení správního orgánu I. stupně o bezpečné politické situaci v zemi jeho původu a přiložil citace zpráv, z nichž podle něj plyne, že jeho bezpečný návrat do země původu nadále není možný. Dne 12. 6. 2013 si žalobce osobně převzal vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, s nimiž se téhož dne seznámil a uvedl, že potřebuje udělit pobyt, neboť je v ČR již 12 let a má zde manželku.
4. Správní orgán I. stupně po posouzení věci dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí předmětné žádosti dle § 46 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť po vyhodnocení předložených podkladů se nepodařilo ověřit údaje v žádosti uvedené. Žalobce podal proti rozhodnutí ministerstva odvolání, v němž namítl, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i s mezinárodními smlouvami, a dále správnímu orgánu vytkl porušení § 2 odst. 4, § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V odvolání poukázal na tytéž skutečnosti jako ve svém vyjádření a dále uvedl, že je již několik let v řízení o povolení k trvalému pobytu. Pokud by musel vycestovat do země původu, není reálně možné, aby se do České republiky vrátil. Má za to, že jeho vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky. V Pobřeží Slonoviny nemá žádné zázemí, nemohl by tam být ekonomicky činný a nemohl by finančně podporovat svou ženu. Ačkoliv ke svému vyjádření doložil informace o stavu lidských práv v zemi původu hovořící o jejich nadále slabé ochraně a neustálém porušování, správní orgán I. stupně se s nimi vypořádal nedostatečně, žalobcem předložené důkazy přehlédl a své rozhodnutí postavil pouze na jednom stanovisku. K odvolání žalobce doložil odkazy

na webové stránky a články týkající se současné situace v oblasti lidských práv v Pobřeží Slonoviny.

5. Žalovaná při posouzení odvolání neshledala pochybení, které by zpochybňovalo zákonnost či správnost rozhodnutí ministerstva. Konstatovala, že správní orgán I. stupně žalobce řádně vyzval k odstranění nedostatků předmětné žádosti, resp. k doložení nového dokladu potvrzujícího existenci překážek na jeho vůli nezávislých, přičemž žalobce ve svém vyjádření pouze zopakoval důvody, které uvedl při podání předmětné žádosti. Správní orgán I. stupně předmětnou žádost zamítl v souladu se zákonem, neboť po vyhodnocení předložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v předmětné žádosti. K tomuto závěru správní orgán dospěl na základě skutečnosti, že již pominuly důvody, pro něž bylo žalobci uděleno vízum a následně též dlouhodobý pobyt za účelem strpění. Těmito důvody byla nestabilní a trvale napjatá bezpečnostní situace v zemi jeho původu z důvodu probíhajícího vnitřního válečného konfliktu. Jako podklad pro rozhodnutí správní orgán I. stupně užil vyjádření ze dne 6. 2. 2013, podle něž potřeba obecné ochrany státních příslušníků Pobřeží Slonoviny již není aktuální, důvody pro nemožnost vycestování již pominuly a vycestování nebrání ani žádné specifické a individuální důvody na straně žalobce. Dle žalované byl stav věci správním orgánem I. stupně zjištěn v souladu s § 3 správního řádu a důvod pro zamítnutí předmětné žádosti dle § 46 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců byl dán. Správní orgán I. stupně dle názoru žalované řádně odůvodnil výrok svého rozhodnutí a rozvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení důkazů. K namítnému rozporu rozhodnutí ministerstva s § 2 odst. 1 a § 3 správního řádu žalovaná uvedla, že ze strany správního orgánu I. stupně nedošlo při aplikaci těchto ustanovení k pochybení ani k porušení základních zásad správního řízení. Správní orgán I. stupně rovněž nepostupoval v rozporu s § 50 odst. 4 správního řádu.
6. K odvolací námitce žalobce, že jeho vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně s čl. 8 Úmluvy, protože přítomnost jeho manželky, která je v řízení o udělení mezinárodní ochrany, je třeba považovat za důvod znemožňující jeho vycestování, žalovaná uvedla, že danou otázkou se v řadě rozhodnutí zabýval Nejvyšší správní soud, který se vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do soukromého a rodinného života by v souvislosti s článkem 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování, což však není žalobcův případ. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011 č.j. 1 Azs 5/2011 – 36, v němž soud zároveň konstatoval, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu. V případě žalobce nelze dovodit, že by Česká republika byla jedinou zemí, v níž byl mohl naplňovat svůj soukromý a rodinný život.
7. K bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce žalovaná uvedla, že v Pobřeží Slonoviny již v současné době ozbrojený konflikt neprobíhá, přičemž se jedná o notorietu, tedy skutečnost všeobecně známou. Bezpečnostní situaci potvrzují také veřejně dostupná doporučení Ministerstva zahraničních věcí pro cesty do zahraničí. Ze skutečnosti, že politická, socioekonomická a bezpečnostní situace v Pobřeží Slonoviny je v porovnání s ČR horší, přitom nelze dovozovat, že by v této zemi nebylo možné žít a obstarávat si prostředky k obživě. Námitku, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s žalobcem

uváděnými citacemi aktuálních zpráv o bezpečnosti v zemi jeho původu, žalovaná označila za irelevantní, neboť správní orgán I. stupně se jimi zabýval na druhé straně svého rozhodnutí.

8. Závěrem žalovaná zdůraznila, že vízum, resp. povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění je specifický institut, přičemž se jedná o pobytové oprávnění, které je možné udělit pouze ze zákonem taxativně stanovených důvodů. Překážka, která žalobci bránila ve vycestování a která byla důvodem pro udělení víza a následně i povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění, již s ohledem na shora uvedené odpadla, a odpadl tedy i důvod pro prodloužení tohoto pobytového oprávnění. Má-li žalobce i nadále zájem o pobyt na území České republiky, nezbývá mu jiná možnost, než odcestovat do země původu a podat žádost o jiný druh pobytového oprávnění.
9. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce nejprve zopakoval shora uvedený skutkový stav a tvrdil, že byl v předcházejícím správním řízení zkrácen na svých právech. Žalovaná podle něj při vydání napadeného rozhodnutí porušila ustanovení § 2 odst. 1, § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce konstatoval, že na území České republiky pobývá již více než 12 let a realizuje zde svůj soukromý a rodinný život. V napadeném rozhodnutí spatřuje porušení článku 8 Úmluvy, který zakotvuje právo na respekt k rodinnému a soukromému životu. Je toho názoru, že jeho vycestování by představovalo porušení mezinárodních závazků České republiky. Dále namítl, že jeho manželka je žadatelkou o mezinárodní ochranu a neudělením oprávnění k pobytu by došlo k nepřiměřenému zásahu do jejich rodinného a soukromého života, neboť by byli nuceni žít každý v jiné zemi. Žalobce se ohradil také proti tvrzením správních orgánů o bezpečné politické situaci v zemi jeho původu. Poukázal na to, že ke svému vyjádření ve správním řízení doložil informace o stavu lidských práv v Pobřeží Slonoviny, které hovoří o jejich nadále slabé ochraně a neustálém porušování. Správní orgány se však s uvedenými skutečnostmi vypořádaly nedostatečně a napadené rozhodnutí je postaveno toliko na jednom stanovisku o situaci v zemi jeho původu. Dodal, že je již několik let v řízení o vydání povolení k trvalému pobytu, přičemž pokud by musel vycestovat do Pobřeží Slonoviny, nebylo by reálně možné, aby se do České republiky vrátil.
10. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení je dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky jsou v podstatě totožné s námitkami uvedenými v odvolání, žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodala, že správní orgány obou stupňů spolehlivě zjistily stav věci (včetně provedení všech podstatných důkazů) a takto zjištěný skutkový stav posoudily v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, je z něj zřejmé, z jakých podkladů žalovaná vycházela, jakými úvahami se při aplikaci zákona řídila a k jakým závěrům došla.
11. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
Podle § 46 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) platí obdobně § 56 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. Pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 43 odst. 2 platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 37, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti je cizinec povinen dále předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j, a na požádání doklad o zaplacení pojistného

uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění; to neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.

Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.

12. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Pokud žalobce v obecné rovině, bez jakékoliv bližší specifikace, vytýká žalované porušení jednotlivých ustanovení správního řádu, nejedná se o řádné žalobní námitky, které by byly způsobilé vymezit rozsah soudního přezkumu. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Žalobce je tedy povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Co se týče právní argumentace, žalobce se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti. Míra precizace žalobních bodů přitom do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.
14. Soud (rovněž pouze v obecné rovině) uvádí, že napadené rozhodnutí vyhovuje požadavkům, které na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu klade § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná v něm přehledně a srozumitelně vyložila důvody, na nichž je rozhodnutí zbudováno, shrnula podklady pro jeho vydání a uvedla úvahy, kterými se řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, které na danou věc aplikovala. Rovněž se řádně vypořádala s odvolacími námitkami žalobce. Napadené rozhodnutí tedy obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti.
15. Dle náhledu soudu správní orgány obou stupňů při rozhodování v dané věci vyšly z dostatečně zjištěného stavu věci, který ve svých rozhodnutích popsaly. Je-li žalobce přesvědčen o opaku, bylo na místě, aby zároveň namítl, v jakém směru je nutno skutkový stav doplnit, a zároveň aby označil důkazní prostředky, s jejich pomocí by skutkový stav věci mohl být řádně zjištěn v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Nic takového však žalobce neučinil, a není tedy patrné, čím a v jakém směru by měl být skutkový stav, jehož nedostatečné zjištění ve zcela obecné rovině namítá, dále doplňován.
16. Za nedůvodnou soud považuje námitku, v níž žalobce vytýká žalované porušení článku 8 Úmluvy. Z práva na respektování soukromého a rodinného života, které je tímto článkem Úmluvy garantováno, nelze dovozovat právo cizince (popř. cizinců – manželů) zvolit si

svobodně zemi, kde chtějí realizovat svůj společný pobyt. Nelze přitom pominout, že předmětem rozhodování v dané věci byla žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu *za účelem strpění pobytu* na území. Tento specifický druh pobytového oprávnění byl žalobci v minulosti udělen na základě zjištění, že jeho vycestování do země původu není možné (§ 179 zákona o pobytu cizinců) z důvodu probíhajícího vnitřního ozbrojeného konfliktu. Jak žalovaná prokazatelně zjistila, tato situace již pominula, a žalobci tedy nyní ve vycestování do země původu již objektivně nic nebrání. Žalované je tak nutno přisvědčit, že skutečnost, že odpadl důvod, pro který bylo žalobci v minulosti vízum za účelem strpění a následně též povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění uděleny, znemožňuje vyhovět žalobcově žádosti o prodloužení doby platnosti tohoto specifického pobytového oprávnění. Ani v případě nepříznivých dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce není možné vyhovět předmětné žádosti a dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území žalobci prodloužit za situace, kdy již netrvají důvody, pro které mu v minulosti bylo za tímto účelem vydáno vízum, resp. povolení k dlouhodobému pobytu s délkou platnosti omezenou na dobu jednoho roku. Soud se v tomto směru plně ztotožňuje s konstatováním žalované, že má-li žalobce i nadále zájem o pobyt na území České republiky, nezbyvá mu než podat žádost o jiné pobytové oprávnění (z tvrzení žalobce, že je již „několik let v řízení o povolení k trvalému pobytu“, ostatně vyplývá, že tak již učinil).

17. Skutečnost, že žalobcova manželka byla v době vydání napadeného rozhodnutí žadatelkou o mezinárodní ochranu, nic nemění na tom, že v případě žalobce již pominuly důvody, pro které mu bylo v minulosti uděleno vízum za účelem strpění a následně též povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění. Uvedená skutečnost rovněž sama o sobě nepředstavuje zákonný důvod (§ 33 zákona o pobytu cizinců) pro udělení víza či dlouhodobého pobytu za účelem strpění žalobci. Důvody pro udělení tohoto specifického pobytového oprávnění je nutno posuzovat výlučně ve vztahu k osobě konkrétního cizince (tj. žalobce), nikoliv ve vztahu k jeho dalším rodinným příslušníkům. Soud pouze na okraj uvádí, že je mu z rozhodovací činnosti známo, že žádost žalobcovy manželky o prodloužení doplňkové ochrany byla rozhodnutím ministerstva vnitra ze dne 30. 12. 2016 č. j. OAM-3126/VL-10-K01-PD1-R2-2004 zamítnuta. Žalobu, kterou proti uvedenému rozhodnutí žalobcova manželka podala, Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 29.8.2019 č.j. 4 Az 3/2017 – 34.
18. Neopodstatněná je také námitka, v níž žalobce vytýká správnímu orgánu, že se nedostatečně zabýval jím předloženými důkazy týkajícími se bezpečnostní a politické situace v Pobřeží Slonoviny. Soud v tomto směru souhlasí se žalovanou, že již správní orgán I. stupně se posouzení situace v zemi původu žalobce věnoval v dostatečném rozsahu, a to na druhé straně svého rozhodnutí, kde mimo jiné konstatoval, že „*důvody, pro které bylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění č.j. OAM-190/ST-2011, tj. tehdejší nestabilní a trvale napjatá bezpečnostní situace na Pobřeží Slonoviny z důvodu probíhajícího vnitřního válečného konfliktu, již pominuly. Jak vyplývá z vyjádření k závaznému stanovisku č. ZS17034 ze dne 06. 02. 2013 potřeba obecné ochrany státních příslušníků Pobřeží Slonoviny již není aktuální*“. K tomu správní orgán I. stupně dále uvedl, že bezpečnostní situace v Pobřeží Slonoviny byla zejména v období po volbách začátkem roku 2013 v obecné rovině stabilizovaná. Žalovaná pak k situaci v zemi původu žalobce v napadeném rozhodnutí dodala, že „*z hlediska bezpečnosti již na Pobřeží Slonoviny v současné době ozbrojený konflikt neprobíhá*“, s tím, že „*tuto bezpečnostní situaci potvrzují i veřejně dostupná doporučení Ministerstva zahraničních věcí pro cesty, přičemž jde o veřejně dostupné zdroje*.“

Soud považuje takovéto zhodnocení bezpečnostní situace v zemi původu žalobce za zcela dostatečné.

19. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že výrazné zlepšení situace v zemi původu žalobce jednoznačně deklaroval také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 10. 2015 č.j. 5 Azs 205/2014-33, ve kterém mj. uvedl: „Z dostupných zpráv (viz specifikace výše) totiž plyne, že válka v zemi původu stěžovatele vypukla v povolebním období mezi stoupenci bývalého a nynějšího prezidenta a probíhala v období od listopadu 2010 (po prezidentských volbách konaných dne 28. 11. 2010), kdy poražený prezident Gbagbo, který byl u moci od roku 2000 až do zmíněných prezidentských voleb, odmítal předat moc vítězi voleb (novému prezidentu Ouattarovi) a tento ozbrojený konflikt byl ukončen dne 11. 4. 2011 zatčením dřívějšího prezidenta Gbagba, který byl následně v listopadu téhož roku předán jurisdikci Mezinárodního trestního soudu v Haagu pro podezření ze spáchání zločinů proti lidskosti v období této války. V Pobřeží slonoviny tedy od uvedené doby, kdy začala postupná, byť pomalá, obnova země i za pomoci Mise Organizace spojených národů pro Pobřeží slonoviny (UNOCI), ozbrojený konflikt netrvá. (...) Nadto především ze Zprávy Rady bezpečnosti OSN ze dne 30. 12. 2011, ale i Výroční zprávy Human Rights Watch 2012 z ledna 2012 plyne, že byla vyvinuta snaha o odzbrojení obyvatelstva a naopak ozbrojení řádných bezpečnostních složek státu. V listopadu roku 2011 se uskutečnily svobodné volby do zákonodárního sboru, parlamentu, jejichž výsledky všechny zúčastněné strany respektovaly, což vedlo i k odstoupení tehdejšího ministerského předsedy, jehož strana v těchto volbách neuspěla (viz zpráva Agence France-Presse ze dne 8. 3. 2012 „Pobřeží slonoviny: Ministerský předseda pobřeží slonoviny odstupuje kvůli výsledkům potvrzujícím vítězství Ouattarovy strany“). To napomáhá obnově právního řádu v zemi. Jakkoliv je z výše označených zpráv zřejmé, že situace v zemi dosud není plně stabilizovaná, stav země je pod dohledem Mise Organizace spojených národů pro Pobřeží slonoviny, která také spolupracuje s představiteli státu ve věci zajištění řádné bezpečnostní situace v zemi, odzbrojení bývalých povstalců a naopak ozbrojení státních bezpečnostních složek. Z hlediska dodržování základních lidských práv a zajištění spravedlivého potrestání nezákonného jednání osob, podporujících nejen minulého prezidenta Gbagbu, ale i jeho odpůrce, tedy přívrženců současného prezidenta Ouattara, byla přínosná obnova činnosti odvolacích, místních i obvodních soudů, jmenování soudců i znovuvotevření věznic. Ze zpráv se sice také podává, že v rozhodné době přetrvává neklidná situace na západě země, kde se příležitostně vyskytují problémy s útoky přívrženců bývalého prezidenta Gbagby, jedná se však o lokální nepokoje, které nezasahují celou zemi, v nichž sebrává stabilizační roli rozmístování mobilních i stálých hlídek za spolupráce bezpečnostních složek státu a UNOCI za současné spolupráce s Misí Organizace spojených národů pro Libérii. Ty pomáhají také s návratem vnitřně vysídlených osob k jejich komunitám i zamezení násilností proti obyvatelům na západě země.“ Právě citovaná pasáž je žalobci nepochybně známa, neboť byla zmíněna i v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29.8.2019 č.j. 4 Az 3/2017 – 34, jímž soud zamítl žalobu jeho manželky proti rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 30. 12. 2016 č. j. OAM-3126/VL-10-K01-PD1-R2-2004. Z citované pasáže je zřejmé, že bezpečnostní a politická situace v zemi původu žalobce se od doby, kdy mu bylo uděleno vízum za účelem strpění, podstatně zlepšila, a závěr správního orgánu, že již není potřeba obecné ochrany občanů Pobřeží Slonoviny, je tak zcela opodstatněný.
20. Závěrem soud uvádí, že žalobce v průběhu správního ani soudního řízení neuvedl žádné relevantní důvody, pro které by bylo v souladu se zákonem nutné poskytovat mu ochranu formou strpění jeho pobytu na území České republiky i nadále.

21. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení jednání.
22. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 25. února 2020

Mgr. Martin Kříž, v. r.
předseda senátu